

Kendimiz İçin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Ağustos 2013

Memnun etmek mi, mutlu olmak mı; ya da ikisi aynı anda mümkün mü? Asla, hayır, buna vereceğim yanıt. Dalgalı açık denizlerde yüzmek gibi ya da ip cambazının tehlikeli akrobatik hareketlerine emsal ikisini aynı anda başarmak, zor iş, aynı anda memnun etmek ve mutlu olmak.

Yaşadığım ve gözlemediğim deneyimlerden yola çıkarak söylüyorum ki; başkaları adına hayallerinizden, ideallerinizden vazgeçmeye asla değmiyor.

Aslına bakarsanız, bir kurgu her birimizin hikâyesi ve bizler her ne kadar figüran gibi hissetsek de bu senaryoda kendimizi; sonuçta değişmeyen tek gerçek; hikâyenin ana kahramanı olduğumuz...

Üstlendiğimiz rol, çoğu zaman tatminkâr olmasa da, hayat ve seçimler bize ait. Dümenin kaptanı biziz, her ne kadar kaderin oyununa gelsek de zaman zaman.

Birileri memnun olacak diye, taviz vermek yaptığımız ya da yapacağımız işlerden, en büyük hata. Varsın haz etmesinler, varsın onaylamasınlar, varsın görmezden gelsinler. Biz kendimizi bildikten sonra ne önemi var ki.

Değerlerimizi koruduğumuz, doğrularımıza sahip çıktığımız sürece, derdine yansın her kim varsa...

Kimliğimiz, karakterimiz, kabul ettiklerimiz ve toplamı: İşte bizi biz yapan kümülatif kavramların somut gerçeği. Bu kadar basit aslında, sorguladığımız ne varsa.

Mutluysak, vicdanımız rahatsa, yalnız olmuşuz, ne çıkar. Bir takım roller üstlenip, sahte yüzlerle dolaşmaktansa, tek geçeceğimiz "kendimiz" olalım. Sonuçta bize atfedilen tek gerçek; layıkıyla insan olmak.

Eğer ki canımız acıyorsa, devası yine bizde. Kimin için ya da ne için değer ki ödün vermek, eğer ki kendimize ihanet ediyorsak.

Sonuçta öğretiler, sahip olduğumuz vasıflarla kendimizi koruyup kollamakla yükümlüyüz. Ne şekilde, hangi ortamda, ne gibi şartlarda ve de kimlerle mutluyuz ya da yalnız olmak mı bize iyi gelen: Cevabı yine bizde saklı.

Varsın, yalnızlık kaderimiz olsun, varsın doğrularımız için acı çekelim; öncelikle kendimizi sevmeliyiz. Gerisi ise sadece koca bir boşluk; hiçlerle, hiçliklerle örtülü. Hiçbir şey için pes etmeye, vazgeçmeye

değmez.

Zaten eninde sonunda kaderimizi yaşamıyor muyuz, zaten bir şekilde vicdan muhasebesi yapıp sorgulamıyor muyuz kendimizi. En azından yolumuzda yürürsek, göreceğiz ki; mutluluk er ya da geç bizim olacak.

İnanç, azim ve sevgi... Genlerimizde saklı olan bu üçlü parolamız olmalı. Parlayan ışığı her halükarda yakalamak öylesine mümkün ki; zira göreceğiz ki bu ışık zaten bizim hayattaki yansımamız.

Yolumuzu aydınlatan, enerjimizi ve motivasyonumuzu güçlendiren içimizdeki aydınlık, eninde sonunda güneşin yaydığı parlaklıkla eş değer olabilecek güçte ve sonsuzlukta.